

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: V. T. T., narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem náměstí „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. CPR-20264-2/ČJ-2017-930310-V235,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. CPR-20264-2/ČJ-2017-930310-V235, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 5. 2017, č. j. KRPU-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

213681-69/ČJ-2016-040022-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jeden rok od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav a zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Zdůraznil, že správní orgány důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněly zjišťovat i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Rovněž namítal, že došlo v jeho případě k porušení § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Žalobce trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť trvá na tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, když je otcem nezletilého občana České republiky. Uvedl, že dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je rodinným příslušníkem občana EU i cizinec, který je rodičem nezletilého občana EU, přičemž je dán akcent na fakticitu péče. Žalobce trval na tom, že bylo prokázáno, že pravidelně hradí na nezletilého výživné, navštěvuje jej a ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí probíhalo u Okresního soudu v Teplicích soudní řízení pod sp. zn. 15 P 76/2015 o žádosti žalobce o svěřeni dítěte do péče, které v té době nebylo pravomocně ukončeno. Uvedl, že kdyby bylo dítě svěřeno do péče otce, nebylo by možné jej vůbec vyhostit. Prvostupňový orgán však nevyčkal rozhodnutí opatrovníckého soudu. Tato okolnost je o to zásadnější, že matka dítěte se o syna nestará a dítě vyrůstá v ústavní péči. Dle žalovaného prvostupňový správní orgán rozhodoval ukvapeně, když měl řízení přerušit a vyčkat výsledku řízení o svěřeni dítěte do péče žalobce. Podotkl, že ani žalovaný nereflektoval podstatnou skutečnost, že došlo ke zrušení původního rozsudku o tom, že není potřeba souhlasu otce k případné adopci nezletilého syna, a to právě s ohledem na projevovaný zájem otce o nezletilého syna. Přestože byl návrh žalobce na svěřeni syna do jeho péče rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 5. 2018, č. j. 15 P 76/2015-416, zamítnut, žalobce poukazuje na skutečnost, že soud nevyloučil svěřeni dítěte do péče žalobce v budoucnu, až budou jeho poměry lépe uspořádány a stabilizovány, zejména až vyřeší svou pobytovou otázku a vytvoří si lepší pracovní zázemí. Jde-li o tvrzený nezáměr žalobce o syna, je tento zaviněn dle jeho názoru spíše neschopností žalobce vypořádat se s překážkami, jež mu brání starat se o něj, nežli tím, že by o to neměl zájem.
3. Žalobce trval na tom, že nebylo zpochybněno, že je otcem nezletilého D., o kterého projevuje zájem, hradí výživné, náklady na ústavní péči a dokonce požádal o jeho svěřeni do své péče. Účelovost jeho jednání nebyla prokázána, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neplyne žádný přesvědčivý důkaz o tom, že by účastník o tom, že není otcem nezletilého, věděl. Naopak žalobce i svým aktuálním jednáním prokazuje, že své otcovství k nezletilému D. bere zcela vážně. Žalobce namítal, že prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádnou úvahu k tomu, jaký je aktuální vztah žalobce k nezletilému synovi. Žalovaný pak, aniž by tuto námitku sám posoudil, citoval pouze vyjádření opatrovníka nezletilého syna žalobce, čímž však nedošlo k napravení nezákonného postupu prvostupňového orgánu.

4. Dále žalobce uvedl, že i v případě, že by jej nebylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU, je stále otcem nezletilého občana České republiky a má k němu vyživovací povinnost a rodičovskou zodpovědnost. Za situace, kdyby byl žalobce vyhoštěn, bylo by mu fakticky znemožněn jakýkoliv styk s jeho synem, což by bylo v příkrém rozporu s ústavním pořádkem České republiky a s čl. 8 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod a s Úmluvou o právech dítěte.
5. Žalobce trval na tom, že veřejný zájem na jeho vyhoštění nepřevažuje nad zájmem jeho syna na ochraně jejich rodinného a soukromého života. Důvodem pro vyhoštění žalobce je jeho neoprávněný pobyt na území České republiky po dobu necelých dvou měsíců. Žalobce na území České republiky pobýval do roku 2007 a je zde plně integrován a Česká republika je pro něj domovem. Vyhoštění považuje za zjevně nepřiměřené, dopadající nezákonně do jeho soukromé sféry. Pokud žalovaný poukazuje na odsouzení žalobce v minulosti na území České republiky za spáchání trestného činu, je tato skutečnost, dle žalobce irelevantní, když sama o sobě není důvodem pro zahájení řízení ani vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, ze kterého dle žalobce vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení je správní orgán povinen správní vyhoštění nevydat. Rovněž poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který výslovně zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Do výkonu těchto práv nemůže správní orgán zasahovat kromě případů, kdy je to v demokratické společnosti nezbytné v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví, morálky nebo práv a svobod druhých. Žalobce trval na tom, že ačkoliv pobyt bez platného oprávnění není správný, tak svým jednáním neporušil výše uvedené zájmy státu natolik, aby nebylo možné upřednostnit jeho zájem na ochraně soukromého a rodinného života před postihem krátkodobého pobytu bez víza. Žalovaný tak zcela evidentně v žalobcově případě přecenil intenzitu jednání účastníka řízení a ohroženého veřejného zájmu.
6. Žalobce rovněž namítl, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a neshledal ve svém postupu žádné pochybení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce se dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců v Ústí nad Labem dne 13. 10. 2016. Při lustraci v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobci byla zamítnuta žádost o povolení trvalého pobytu na území České republiky. Rozhodnutí o zamítnutí nabylo právní moci dne 11. 8. 2016. Žalobce tedy pobýval na území České republiky bez víza nebo povolení k pobytu, neboť platnost víza Akt-Osvědčení o žádosti na základě ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců zanikla nabytím právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu, přestože na něm byla doba platnosti uvedena do 14. 10. 2016. Žalobce tedy od 15. 8. 2016 do 13. 10. 2016 neměl povolený pobyt na území České republiky a nebyl oprávněn pobývat na území České republiky, i když měl podáno odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, neboť odvolání nemá odkladný účinek. Ve správním spise byl založen rodný list nezletilého D. M., narozeného dne „X“, vyhotovený dne 9. 3. 2015, ve kterém byl jako otec zapsán žalobce. Správní spis rovněž obsahoval vyjádření příspěvkové organizace Kojenecké ústavy Ústeckého kraje, Dětského domova a školní jídelny Krupka a Městského úřadu Bílina, který byl ustaven opatrovníkem nezletilého D. M., ze kterých jednoznačně vyplývá, že nezletilý D. M. byl umístěn po dobu nelegálního pobytu žalobce i po celou dobu správního řízení v ústavní péči.
11. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, ve které žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje úvahu o vztahu žalobce k nezletilému synovi a žalovaný se omezil pouze na citaci vyjádření opatrovníka nezletilého syna. K této námitce soud uvádí, že prvostupňový orgán se na jedenácté a dvanácté straně prvostupňového rozhodnutí výslovně zabýval vztahem žalobce a jeho nezletilého syna, četností jejich kontaktů a mírou zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a jeho nezletilého syna. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí se k námitce žalobce těmito otázkami výslovně zabýval na stranách sedm a osm žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru tedy považuje soud rozhodnutí správních orgánů za plně přezkoumatelná a námitku žalobce za zcela nedůvodnou.
12. Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je rodinným příslušníkem občana

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Evropské unie rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.

13. Mezi účastníky je nespornou skutečností, že žalobce je „matrikovým“ otcem nezletilého D. M., který je občanem České republiky. Tím je splněna první podmínka pro to, aby mohl být žalobce považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pro naplnění podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců však musí být kumulativně naplněna i podmínka druhá, a to podmínka skutečné péče o občana Evropské unie mladšího 21 let. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgány měly postaveny na jisto, že po dobu nelegálního pobytu cizince, po celou dobu správního řízení a rovněž ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl nezletilý D. M. v ústavní výchově. Žalobce hradil náklady spojené s pobytem nezletilého v ústavní péči a jeho výživné. Dle soudu skutečná péče, která je jednou z podmínek pro splnění podmínky dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být naplněna osobní fyzickou rodičovskou péčí o svého potomka mladšího 21 let. Skutečnost, že žalobce hradil náklady spojené s pobytem nezletilého D. M. v ústavní péči a jeho výživné, tak nelze považovat za skutečnou péči ve smyslu citovaného ustanovení. Na tom nemohou nic změnit ani občasné návštěvy žalobce v pečovatelských zařízeních. Žalobce tak nenaplnil druhou podmínku pro uznání rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
14. Správní orgány tedy v souladu s obsahem správního spisu dospěly k závěru, že žalobce nesplnil kumulativní podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro to, aby mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobou napadené rozhodnutí tedy nemohlo být v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které se vztahuje výlučně k občanům Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům. Tuto námitku tedy považuje soud za zcela nedůvodnou.
15. K poukazu žalobce na vedení řízení o svěřením nezletilého syna do jeho péče u Okresního soudu v Teplicích v době vydání prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že z hlediska posouzení otázky, zda je cizinec rodinným příslušníkem občana Evropské unie, je rozhodný stav v době vydání rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že správní orgán postavil na jisto, že podobu svého nelegálního pobytu a po celou dobu správního řízení žalobce neplnil podmínku osobní péče o nezletilého syna, nepovažuje soud za vadu, pokud prvostupňový orgán nepřerušil řízení z důvodu vedení řízení o žádosti žalobce o svěřením nezletilého syna do péče. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí pak bylo o žádosti žalobce opatrovnickým soudem v prvním stupni zamítavě rozhodnuto. Pro úplnost soud podotýká, že zákon o pobytu cizinců speciální úpravu přerušení řízení pro předběžnou otázku ve vztahu k posouzení otázky, zda cizinec je nebo není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neobsahuje a dle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je v řízeních vedených z úřední povinnosti přerušení řízení na správním uvážení správního orgánu. Žalobce pak o přerušení řízení z důvodu řízení o předběžné otázce nepožádal. Tuto námitku tedy soud rovněž shledal jako nedůvodnou.
16. K poukazu na nepřiměřenost zásahu žalobou napadeným rozhodnutím do osobního a rodinného života žalobce soud uvádí, že touto otázkou se správní orgány výslovně ve svých rozhodnutích zabývaly. Žalobce se za celou dobu svého pobytu nenaučil dostatečně český jazyk. Jeho rodiče a sourozenci žijí ve Vietnamu. Pro posouzení dané otázky tedy zůstává stěžejním posouzení vztahu žalobce k jeho nezletilému synovi D. M. Otázkou vztahu žalobce k jeho nezletilému synovi se správní orgány podrobně zabývaly, o čemž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svědčí množství podkladů vyžádaných od opatrovníka nezletilého syna a ústavů, v nichž byl nezletilý umístěn. Na základě shromážděných podkladů správní orgány dospěly k závěru, že žalobce neprokázal skutečnou péči o nezletilého syna, a to ani po skončení výkonu trestu odnětí svobody. Dle správních orgánů nelze několik návštěv ve výchovném zařízení považovat za opravdový rodičovský zájem, zejména za situaci, kdy pro jazykovou bariéru si žalobce se svým synem nemohl vytvořit hlubší citovou vazbu. S těmito závěry se soud plně ztotožnil. Je sice pravda, že žalobce plnil ve vztahu k nezletilému synovi svou vyživovací povinnost a hradil výživné na účet příslušných výchovných zařízení, ovšem tato skutečnost, nemůže mít vliv na posouzení zásahu vyhoštění do rodinného a osobního života žalobce či jeho nezletilého syna. Výživné může žalobce zasílat i ze země svého původu po vyhoštění. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že například po celý rok 2016 žalobce neučinil ani jednu návštěvu nezletilého syna ve výchovném zařízení a v dalších letech navštěvoval nezletilého syna s rozmezím několika měsíců. Za situace, kdy délka správního vyhoštění byla žalobci stanovena v rozsahu jednoho roku, nebude mít dle soudu správní vyhoštění zásadní vliv na změnu četnosti kontaktů žalobce s jeho nezletilým synem. Dle soudu tak správní orgány správně zhodnotily skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí nezasáhne nepřiměřeně do osobního a rodinného života žalobce a jeho nezletilého syna a nedojde ani k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluvy o právech dítěte. Uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

17. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně zohlednil při poměřování veřejného zájmu na vyhoštění žalobce s mírou zásahu do jeho rodinného a osobního života předmětným rozhodnutím skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky, přestože tato skutečnost, nebyla důvodem pro jeho vyhoštění, soud uvádí, že v této skutečnosti neshledal vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedenou prokázanou trestnou činnost žalobce správní orgán hodnotil jako skutečnost, která poukazuje na postoj žalobce k právnímu řádu České republiky, kdy jeho nelegální pobyt nebylo možno považovat za žalobcův ojedinělý exces. Rovněž tuto námitku žalobce tedy soud shledal nedůvodnou.
18. K námitce, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna, soud konstatuje, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že s ohledem na skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně po dobu 60 dnů, sám se dostavil na pracoviště cizinecké policie a se správním orgánem spolupracoval, byla doba správního vyhoštění stanovena v dolní části zákonem vymezeného tříletého rozmezí v délce jednoho roku. Prvostupňový orgán výslovně uvedl, že při stanovení délky správního vyhoštění přihlédl rovněž ke skutečnosti, že žalobce je otcem nezletilého občana České republiky D. M. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že prvostupňový orgán přihlédl ke skutečnosti, že se jednalo o první porušení pobytového režimu ze strany žalobce a ke skutečnosti, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že dobu trvání správního vyhoštění v délce jednoho roku považuje za adekvátní, a zdůraznil, že byla stanovena v souladu se zákonem. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány délku správního vyhoštění přezkoumatelně odůvodnily. Tuto námitku rovněž shledal nedůvodnou.
19. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. dubna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.